KAPITOLA V

Dr. Mengele, vedoucí lékař KZ, je při výkonu svých funkcí neúnavný. Tráví hodiny na výzkumném bloku cikánského tábora, plně pohroužen do namáhavé práce. Polovinu každého dne prostojí na židovské rampě, kam už teď přijíždí denně čtyři až pět transportů z Maďarska.

Nové a nové transporty kráčejí v dlouhých pětistupech v doprovodu vojáků SS. Pochodují daleko ode mě, ale já i přes tři nebo čtyři drátěné ploty poznám podle elegantních šatů, balonových kabátů a pěkných kabelek a aktovek, že je vyvrhlo některé z velkých měst, kde pečovali o kulturu a všeobecný blahobyt. To byl celý jejich hřích!

Dr. Mengele si najde čas i na to, aby se zabýval mou osobou. Před pitevní komorou zastaví dlouhý povoz tažený lidmi. Nosiči mrtvol sundají dvě těla. Mrtvoly mají na prsou napsána modrou křídou písmena ZS – zkratka slov zur Sektion. Znamená to: určeno k pitvě. Od velitele bloku č. 12 dostanu k ruce inteligentního francouzského vězně, s jehož pomocí umisťuji jednoho z mrtvých na stůl. Kolem krku má silný černý kabel. Buď se oběsil, nebo byl oběšen. Zběžně prohlížím i druhého nebožtíka. Okamžitě poznávám smrt

proudem vysokého napětí. Snadno se pozná podle drobných kulatých zuhelnatělých míst na kůži a temně fialových stop okolo. I tady hádám, která ze dvou možností to je. Vrhl se proti drátům dobrovolně, nebo byl do nich vržen? V lágru jsou oba případy stejně časté.

Vyřízení formalit je stejné, ať už jde o sebevraždu nebo vraždu. Při večerním apelu nebožtíka vyškrtnou ze stavu, naloží na káru pro mrtvé a odvezou do márnice. Odtud je posléze spolu s dalšími padesáti či šedesáti převezen nákladním autem do některého z krematorií.

Ty dva nebožtíky mi dr. Mengele připravil jako zkušební materiál. Předem mě upozornil, abych si dal záležet, jak uspěji v tom, k čemu jsem se přihlásil. Dám si záležet.

Ozve se vrčení auta, barákem č. 12 zahlaholí povel „pozor!“, přijíždí dr. Mengele v doprovodu dvou důstojníků SS. Vyslechne hlášení velitele a vedoucího lékaře bloku. Pak se vydají rovnou k pitevně, v patách za nimi prominentní doktoři tábora F z řad vězňů. Účastní se všichni, jako když na pitevním sále velkého vědeckého ústavu přijde na stůl mimořádně zajímavý případ. Vidím na nich napjatý zájem o pitvu a také zvědavost, co dovedu. Budu tu skládat zkoušku před vysokým, ale hlavně nebezpečným fórem. Doslova cítím, jak mi moji vězeňští kolegové drží palce.

Nikdo kromě mě neví, že svého času jsem jako spolupracovník Jeho Excelence prof. MUDr. Strassmana v ústavu soudního lékařství v Boroszló zpracoval na podkladě materiálu za období tří let veškeré formy sebevražd. Co jsem já – lékař KZ Auschwitz-Birkenau s táborovým číslem A-8450 – uměl tenkrát, to svedu i teď.

Přistoupím k pitvě. Otevřu lebku, hrudní koš, břišní dutinu. Vyjmu postupně všechny orgány, demonstruji každou anomálii. Na položené otázky, kterých je mnoho, odpovídám

pohotově. Spokojený zájem na tvářích a dobromyslné pohledy mi napovídají, že zkoušku jsem složil úspěšně. Provedu i druhou pitvu. Dr. Mengele mě vyzve, abych sepsal pitevní protokoly! Pošle si pro ně zítra. Lékaři SS odcházejí. Já ještě chvíli rozprávím se svými vězeňskými kolegy. Dosud byli ke mně zdvořilí, teď už mě přijali mezi prominenty.

Druhý den dostávám k pitvě další tři mrtvé. Diváky mám tytéž, ale atmosféra je o stupeň důvěrnější. Už mě znají. Tentokrát jeví větší zájem, mají víc připomínek a při řešení jednotlivých odborných otázek vedeme živou debatu.

Po odchodu lékařů SS u mě ještě zůstane několik řeckých a francouzských kolegů. Žádají, abych je zasvětil do techniky lumbální punkce. Chtějí po mně, abych jim dovolil provést ji na mrtvolách. Jejich přání ochotně vyhovuji. Zanechává na mně hluboký dojem, že i za dráty lágru si uchovali živý zájem o svůj obor. Pilně nacvičují, po pěti šesti pokusech se punkce zdaří. Odcházejí hrdě, s rozjasněnými tvářemi.